Ar trebui creştinii să ţină sabatul?

Elmo Clair Hadley

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11012.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 2.2; Exodul 31.12-17; Ezechiel 20.12,20; Exodul 16.29; 35.2

Geneza 2.2: Şi, în ziua a şaptea, Dumnezeu Şi-a terminat lucrarea pe care o făcuse; şi, în ziua a şaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse.

Exodul 31.12-17: Şi Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Şi tu, vorbeşte fiilor lui Israel, zicând: Să ţineţi negreşit sabatele Mele; pentru că acesta este un semn între Mine şi voi în generaţiile voastre, ca să cunoaşteţi că Eu sunt Domnul care vă sfinţeşte. Să ţineţi deci sabatul, pentru că vă este sfânt: oricine-l va profana va fi omorât negreşit, pentru că cine va face vreo lucrare în el, sufletul acela va fi nimicit din poporul său. Şase zile să se lucreze, dar în ziua a şaptea este sabatul de odihnă, sfânt pentru Domnul. Cine va face vreo lucrare în ziua sabatului va fi omorât negreşit. Şi fiii lui Israel să păzească sabatul, ca să ţină sabatul în generaţiile lor drept legământ pentru totdeauna. Este un semn între Mine şi fiii lui Israel pentru totdeauna; pentru că Domnul a făcut cerurile şi pământul în şase zile, şi în ziua a şaptea S-a odihnit şi S-a înviorat”

Ezechiel 20.12,20: Şi le-am dat şi sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine şi ei, ca să cunoască ei că Eu sunt Domnul care-i sfinţeşte. ... Şi, sfinţiţi sabatele Mele, iar ele să fie un semn între Mine şi voi, ca să cunoaşteţi că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

Exodul 16.29: Vedeţi că Domnul v-a dat sabatul; de aceea vă dă în ziua a şasea pâine pentru două zile. Fiecare să rămână la locul său; nimeni să nu iasă din locul său în ziua a şaptea.

Exodul 35.2: Şase zile să se lucreze, dar ziua a şaptea să vă fie sfântă, un sabat de odihnă, pentru Domnul: oricine va lucra în ea să fie omorât.

Ar trebui creştinii să ţină sabatul?

Sabatul este amintit prima dată în cartea Geneza 2.2: „Dumnezeu ... în ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea Sa." Cuvântul sabat este derivat de la cuvântul ebraic *shabath*, care înseamnă „a se odihni" sau „a înceta lucrul". În Geneza 1.31 citim: „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; şi, iată, era foarte bine." El putea găsi odihnă desăvârşită şi satisfacţie în tot ce El

a făcut, inclusiv în omul pus ca şi cap peste creaţie: bărbat şi femeie.

Dar această odihnă a fost curând deranjată. Satan s-a strecurat şi femeia a ascultat de amăgirea lui. Adam a mâncat împreună cu femeia din fructul interzis, căci el a ascultat mai bine de subiectul plăcerii lui, soţia lui, decât de voia lui Dumnezeu exprimată categoric: „Să nu mănânci din el." Acum omul, pe care Dumnezeu l-a creat pentru Sine Însuşi, stătea sub puterea păcatului şi judecăţii. Păcatul aşează voia şi dorinţele eului înaintea voii şi plăcerii lui Dumnezeu.

Cum putea Dumnezeu să Se odihnească în această stare a lucrurilor? El a trebuit să înceapă o lucrare nouă, ca să introducă o creaţie nouă, care niciodată nu ar putea fi stricată de păcat, şi El a făcut cunoscut şarpelui aceasta: „Vrăjmăşie voi pune între tine [şarpele] şi femeie şi între sămânţa ta şi sămânţa ei; ea [sămânţa femeii, Hristos, născut fără contribuţia bărbatului] îţi va zdrobi capul."

Hristos spune iudeilor: „Voi sunteţi din tatăl vostru, diavolul, şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru" (Ioan 8.44). Prin naşterea naturală omul se naşte cu această natură căzută şi este un

copil al diavolului (vezi 1 Ioan 3.10; 1 Petru 1.23). Noi toţi suntem născuţi din sămânţa care putrezeşte a lui Adam; Hristos este singura excepţie. Dar dacă un păcătos primeşte pe Hristos, el devine născut din nou, de sus din sămânţa care nu putrezeşte a lui Dumnezeu (compară Ioan 3.1-6 cu locul acesta din 1 Petru 1). Aceasta este o creaţie nouă – natura divină proprie lui Dumnezeu şi viaţa Sa, făcută parte şi implantată în inimă prin Duhul Sfânt (vezi Ioan 1.12; Iacov 1.18). Drept urmare credinciosul are două naturi: natura lui Adam căzut, care se iubeşte pe sine însuşi şi iubeşte voia cărnii, şi natura divină, care a primit-o de la Dumnezeu prin lucrarea Duhului ca răspuns la credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu.

Însă înainte ca Dumnezeu să poată face aceasta, a trebuit de la Tatăl şi de la Fiul să înceapă şi să fie terminată o lucrare cu totul nouă. „Tatăl Meu până acum lucrează, şi Eu lucrez” (Ioan 5.1-18, în mod deosebit Ioan 5.16,17, unde se relatează categoric că era în ziua de sabat, atunci când El a făcut această minune). Cum putea Dumnezeu, cum putea Domnul Isus să Se odihnească pe o scenă unde domnea păcatul şi împreună cu el boala şi moartea, urmările păcatului?

Sabatul a fost dat lui Israel

De ce sabatul a fost dat lui Israel? De ce Israel trebuia să-l respecte ca pe o zi de odihnă? (Rog să se ia Biblia şi să se citească următoarele versete, înainte de a merge mai departe: Exodul 31.12-17; Ezechiel 20.12,20; Exodul 16.29; 35.2). El a fost dat ca semn între Dumnezeu şi Israel, poporul Său ales.

Israel a spus de două ori: „Toate cuvintele pe care le-a spus Domnul le vom face!" (Exodul 24.3,7). Ei au făgăduit solemn ascultare ca bază a binecuvântării (vezi şi Exodul 19.5): „Dacă veţi asculta de glasul Meu cu adevărat şi veţi păzi legământul Meu ..." Aceasta făcea binecuvântarea dependentă de ascultare. Acesta este principiul Legii: fă şi vei primi; dacă nu faci, eşti blestemat (vezi Galateni 3, în mod deosebit Galateni 3.10). Sabatul era semnul caracteristic deosebit al primului legământ.

Pe acest teren al împlinirii Legii şi poruncilor ca fundament al binecuvântării Israel a eşuat complet. După ce copiii lui Israel au auzit prin Moise aceste porunci de la Dumnezeu Însuşi (Exodul 24), înainte chiar ca el să coboare cu tablele Legi (una din porunci se referea la sabat), ei şi-au făcut un viţel de aur şi s-au închinat acestui idol, pe care l-au făcut cu mâinile lor. Când Moise a văzut aceasta, a aruncat tablele de piatră şi le-a

sfărâmat – fără îndoială a fost călăuzit de Dumnezeu să procedeze aşa (Exodul 32.19). Cum ar fi putut el aduce aceste table de piatră în tabără, dacă poporul, după ce a făgăduit: „Toate cuvintele pe care le-a spus Domnul le vom face", a încălcat prima şi cea mai importantă poruncă: „Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine"? Ar fi însemnat moartea tuturor; toţi stăteau sub blestemul unei Legi încălcate (Galateni 3.10; Deuteronom 27.26).

Începând de atunci El i-a suportat prin îndurare, şi toate binecuvântările, pe care ei le-au primit, nu s-au bazat pe Lege sau pe principiul Legii, ci era har pur – favoare nemeritată – şi bunătate faţă de un popor care ratează; şi El i-a suportat până a venit Hristos.

Şi ce găsim noi apoi în Noul Testament? Ei au mustrat pe Domnul Isus, deoarece El a vindecat în ziua de sabat, şi L-au criticat deoarece El a lăsat pe ucenicii Lui să culeagă spice de grâu şi să mănânce boabele de grâu. În cele din urmă L-au lepădat, au lăsat să fie răstignit şi au pecetluit mormântul în ziua de sabat, semnul dat lor de Dumnezeu în legământul Său, adică întâiul legământ. Acum totul era terminat. Ei au simulat că respectă sabatul, simbol al odihnei lui Dumnezeu, în timp ce

Domnul era în mormântul pecetluit, omorât de mâinile lor păcătoase! Şi El venise totuşi să-i binecuvânteze! Din momentul acela nu mai era posibilă nici o binecuvântare sub vechiul legământ, al cărui semn era sabatul.

Un început nou

Însă după aceea are loc un început nou în prima zi a săptămânii. Tatăl şi Fiul au făcut lucrarea de răscumpărare la cruce. Dumnezeul sfânt a pus păcatele noastre pe Fiul Său şi L-a lăsat să fie lovit de singurătate şi de toată mânia, pe care noi am meritat-o.

Primul legământ, al cărui semn era sabatul, a fost complet încălcat de Israel, dar – ceea ce este şi mai important – Dumnezeu l-a dat la o parte. El era o „slujbă a morţii" şi o „slujbă a condamnării" (2 Corinteni 3.7,9), şi Dumnezeu a introdus un legământ nou, o creaţie nouă prin învierea lui Hristos în prima zi a săptămânii – un început nou.

Toţi, cei care cred în Hristos, au murit (Coloseni 3.3,4). Ei „au fost făcuţi morţi faţă de Lege [primul legământ cu ziua a şaptea a lui, cu sabatul ca semn], prin trupul lui Hristos, ca să fiţi ai

Altuia, care a fost înviat dintre morţi" (Romani 7.4). „Dacă este cineva în Hristos, este o creaţie nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi" (2 Corinteni 5.17). El este legat cu un Hristos înviat, glorificat, care a înviat în prima zi a săptămânii. Creştinul nu mai are nimic a face cu Legea poruncilor, scrisă şi gravată în piatră, ca bază a relaţiei lui cu Dumnezeu. Toate binecuvântările lui stau în legătură cu relaţia lui nouă şi se revarsă de la Hristos înviat, care a fost lepădat, omorât şi pecetluit în mormânt în timpul zilei de sabat de către aceia care stăteau sub legământul dintâi. El a ieşit din mormânt în puterea vieţii de înviere în prim zi – un început nou – şi S-a arătat alor Săi şi i-a binecuvântat în aceeaşi zi şi încă o dată în următoarea prima zi a săptămânii, şi apoi, înălţat în înălţime, a trimis jos pe Duhul Sfânt iarăşi în prima zi a săptămânii. Corespunzător găsim că ucenicii se strângeau în prima zi a săptămânii, ca să frângă pâinea (Faptele apostolilor 20.7).

Să se citească Faptele apostolilor 15 şi să se observe lipsa poruncii de sabat şi importanţa harului şi adevărului pentru mântuire (Faptele apostolilor 15.9-11). Noi nu găsim nici o poruncă să ţinem ziua întâi a săptămânii, deoarece noi nu stăm sub o lege a poruncilor, ci sub har. Însă prima zi a săptămânii a fost scoasă în evidenţă de Domnul în mod deosebit prin

învierea Sa şi prin faptul că El S-a arătat alor Săi în această zi şi că El a trimis aici jos pe Duhul Sfânt în prima zi a săptămânii (vezi Faptele apostolilor, în mod deosebit Faptele apostolilor 2.32,33). Să se mai observe şi că Rusaliile era permanent în a cincizecea zi după Paşti, aceasta este întâia zi după şapte săptămâni sau 49 de zile. Ziua a cincizecea este în prima zi a săptămânii.

Dar de ce se spune atunci: „Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu" (Evrei 4.9), dacă creştinii nu trebuie să ţină sabatul? Să se ia seama la versetul 8: „Pentru că, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi" (Evrei 4.8). Iosua a adus pe Israel în ţara Canaan, însă nu a putut să le dea odihnă sub întâiul legământ, despre care ziua a şaptea, sabatul, era un semn; de aceea Dumnezeu vorbeşte despre o altă zi de odihnă şi spune apoi în versetul 10: „Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a şi odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale" (Evrei 4.10) – de lucrările pe care El le-a terminat la cruce („S-a sfârşit", Ioan 19.30). Deci Hristos şade (sau: Se odihneşte) la dreapta Tatălui, în contrast cu preoţii din timpul Vechiului Testament, care stăteau [în picioare], deoarece lucrarea lor niciodată nu era terminată (vezi Evrei 10.11,12).

Astfel credinciosul nu intră prin fapte în odihna Lui, ci prin credinţă în lucrarea făcută de Hristos. La venirea Domnului el va intra în acel sabat veşnic – odihna lui Dumnezeu; nu în odihna pe care Dumnezeu a avut-o după prima Sa creaţie, care a fost deranjată prin păcat, sau în sabatul celor zece porunci, ci în acea odihnă veşnică a noii creaţii, care se bazează pe lucrarea înfăptuită de Hristos, pe care păcatul niciodată nu o poate deranja, deoarece el a fost înlăturat pentru veşnicie. Aceasta este odihna „celeilalte zile", care este amintită în Evrei 4.8. Hristos, care a fost înviat în prima zi a săptămânii, este capul acestei creaţii noi şi este Izvorul unei vieţi noi.

Isus zăcea în mormânt în ziua de sabat, semnul primului legământ, şi de asemenea şi noi zăceam acolo în moarte cu El, căci noi am murit cu El, Locţiitorul nostru; şi noi am fost înviaţi cu El şi strămutaţi în locurile cereşti (vezi Efeseni 2.4-7; Coloseni 1.1-4; 2.12-17). Domnul să deschidă ochii inimilor noastre, ca noi toţi să putem vedea acest loc minunat, care este al nostru în Hristos înviat! Atunci întâia zi a săptămânii va avea o importanţă deosebită pentru noi, aşa cum era pentru ucenici în Faptele Apostolilor, care se strângeau ca în această zi să-şi amintească de Domnul. Întâia zi a săptămânii are importanţă deosebită nu printr-un fel de prescripţii carnale, ci prin

confirmarea divină, pe care Domnul a dat-o asupra ei prin învierea Sa şi prin arătarea Sa în mijlocul alor Săi în această zi, când El le-a arătat mâinile Sale, picioarele Sale şi coasta Sa străpunse şi le-a zis: „Pace vouă!" Această pace El ne-a câştigat-o prin lucrarea Sa făcută pe cruce.

Toate eforturile personale, toate faptele, care să servească la obţinerea favorii lui Dumnezeu, au trecut. Odihna veşnică este partea noastră în Mântuitorul înviat. Pacea este partea noastră, vestită în aceeaşi primă zi a săptămânii (vezi Ioan 20.19-21), în ziua în care El a înviat şi a lăsat înapoia Lui pentru totdeauna moartea şi judecata – pentru El Însuşi şi pentru toţi pentru care El a murit: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea: … Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte" (Ioan 14.27). Noi ne bucurăm acum de această pace prin credinţă; noi o vom savura desăvârşit în toată veşnicia, când trupurile noastre muritoare vor fi înviate la venirea Sa.

„Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabat, care sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină; dar trupul [care arunca umbra] este Hristos" (Coloseni 2.16,17). Consumarea anumitor mâncături ca fiind curate şi respingerea

altora ca necurate, respectarea (impusă prin porunci carnale) de zile de sărbătoare şi a zilei de sabat erau în totalitate numai umbre despre lucruri care trebuiau să vină. Ele sunt exclusiv umbre aruncate mai dinainte (o vestire) a chestiunii principale, a trupului sau a realităţii, pe care noi o avem acum în Hristos. Este cu adevărat trist să vezi creştini, cel puţin creştini în sensul că ei se declară a fi creştini, care merg înapoi şi insistă la respectarea umbrelor, în timp ce ei ar trebui să se bucure de Hristos şi toate binecuvântările, care au devenit partea noastră în El.

Tradus de la: Sollten Christen den Sabbat halten?

Titlul original: „Should Christians keep the Sabbath?" – din *Grace & Truth Magazine.*

Traducere: Ion Simionescu